

[Himmelstrup.]

sat vil anlægge, at der er visse Elementer i dette samlede Kompleks, som i denne Forbindelse er unødvendige. Det gælder den berømte eller berygtede Toldlov af 15. Oktober 1932, som i Virkeligheden udelukkende er en protektionistisk Toldlov, og som ikke har fjerneste finansielle Interesse, tværtimod, den har lige det modsatte, og derfor tror vi ikke, at den er nødvendig, i hvert Tilfælde ikke med den Begrundelse, den højtærede Finansminister og hans Vaabendragere hidtil har anlagt for den.

Det andet Hovedsynspunkt, vi har anlagt under Behandlingen af denne Sag, er jo dette, at det er nødvendigt at komme Kommunerne til Hjælp økonomisk. De Byrder, som Lovgivningsmagten efterhaanden lægger paa Kommunerne, er saa store, at det er nødvendigt at komme Kommunerne til Hjælp, og det kan man bekvemlest og lettest og rimeligst gøre ved at overføre det, den berømte Benzin-Femøre giver — altsaa en 16—17 Mill. Kr. — til Kommunerne, saaledes at denne Afgift ikke, som nu, skulde tjene almindelige Statsformaal.

Det er noget, vi har talt om mange Gange før; jeg erkender, at Statskassen ikke i dette Øjeblik kan undvære hele dette Beløb, og derfor har vi ogsaa tidligere tilbudt, at vi vilde dække den Manco, som Finansministeren derved vilde faa. Vi har stillet Forslag derom, og jeg gaar ud fra, at vi faar Lejlighed til at drøfte dette, i hvert Tilfælde ganske kort, i et Udvalg, da vi, som sagt, gerne vil tale med Finansministeren om dette Spørgsmaal og høre, om der ikke i Aar skulde være en Mulighed for, at Finansministeren maaske kan undvære en større Del af dette Beløb, end han tidligere har kunnet.

Sagen er jo nemlig den, at den højtærede Finansminister for indeværende Aar har anvendt nøjagtig den samme Fremgangsmaade som hidtil med Hensyn til Budgetlægningen. Hvis man gaar ud fra, at en Finansminister skal kunne lægge et Budget — og derved forstaar jeg, hvad jeg synes maa være det rimelige, at Budget og Regnskab saa nogenlunde skal dække hinanden —, saa er den nuværende højtærede Finansminister en overordentlig slet Finansminister. Det viste sig i Fjor, og akkurat det samme ser vi nu i Aar. Det drejer sig her navnlig om de Indtægter, der flyder af § 5 paa Finansloven, de indirekte Afgifter, hele Forbrugsbeskatningen, som er den allervæsentligste Del af den højtærede Finansministers Indtægter. Her ser

man nu det mærkelige Forhold, at medens Finansministeren paa det sidst aflagte Statsregnskab, Statsregnskabet for 1937—38, fik en Indtægt paa § 5 paa godt og vel 300 Mill. Kr. — 302 Mill. Kr. tror jeg, det var —, saa budgetterede Finansministeren for det Finansaar, vi nu er inde i, altsaa 1938—39, denne Indtægt 10 Mill. Kr. mindre, altsaa til kun 292 Mill. Kr. Og saa viser det sig, at indtil Dato, altsaa efter at de tre Fjerdedele af Finansaaret er gaaet, har Finansministeren paa denne Paragraf faaet 7 Mill. Kr. mere end i Fjor, til Trods for at han altsaa havde budgetteret 10 Mill. Kr. mindre. Det vil i Virkeligheden sige, at han i dette Øjeblik alene paa *dette* Omraade har en Forbedring paa 14—15 Mill. Kr. Der er jo ikke den fjerneste Mening i, at den højtærede Finansminister lægger sit Budget paa denne Maade og derigennem saadan paa en Maade holder Rigsdagen for Nar.

Det forekommer mig, at der her er et Omraade, hvor man maatte kunne snakke med den højtærede Finansminister og spørge ham, om han dog ikke under saadanne Forhold kunde tænke sig at give Afkald paa nogle af de betydelige Indtægter, som Benzinbeskatningen giver Statskassen gennem denne Femøre, om den højtærede Finansminister ikke kunde tænke sig at overføre nogle af dem til Kommunerne for at hjælpe dem i den finansielle Nødstilstand, som de efterhaanden befinder sig i. Det er muligt, at andre af Statens Indtægter ikke vil udvise samme florissante Tilstand i indeværende Finansaar som de indirekte Afgifter — det kunde jeg i og for sig godt tænke mig —, men paa den anden Side maa man ikke glemme, at Forbrugsafgifterne, Indtægterne paa § 5, altsaa de indirekte Skatter, er saa langt de betydeligste, idet de jo andrager ca. $\frac{3}{4}$ af Statens Indtægter. Selv om der altsaa skulde være en Manco paa andre Omraader, vil det aldeles ikke kunne begrunde, at den højtærede Finansminister mener, han skal bruge alle disse Penge.

Disse Spørgsmaal vilde vi, som sagt, meget gerne drøfte med den højtærede Finansminister i Anledning af Forlængelsen af Gyldigheden af denne Lov, og jeg tillader mig derfor at gaa ud fra, at Fler-tallets Ordfører — som det er almindelig parlamentarisk Skik —, naar denne Førstebehandling er sluttet, vil foreslaa Sagen henvist til Behandling i et Udvalg. Hvis saa ellers den højtærede Finansminister vil tage imod Ræson, kunde jeg godt tænke mig, at vi i Aar kunde blive enige om denne Forlængelse for den korte Tid, det